

Fundació
Rafael Campalans

Extremisme ideològic, crisi econòmica i regeneració democràtica

Barcelona, 6 i 7 de juny de 2013

Anna Ballebó

El seminari sobre l'extremisme ideològic neix arran de l'atemptat perpetrat el 22 de juliol de 2011 a l'illa Utoya, a Noruega, on varen morir 77 persones de les Joventuts Socialistes per un simpatitzant de l'extrema dreta. Des de l'atemptat l'extremisme ideològic ha anar prenent cos arreu d'Europa.

L'atemptat porta a la reflexió de moltes coses. Fa quaranta anys, Enrico Altavilla va publicar un llibre titulat *Suècia, infern i paradís*. Al llibre s'explicava com s'avorrien als països nòrdics i la diferència que hi havia entre aquests països i els països del Sud de Europa en quant a l'esperit i les formes d'entreteniment.

És Olof Palme qui va posar Suècia al mapa. Fa quaranta anys la política de Suècia i els països nòrdics es caracteritzava per només ocupar-se dels assumptes interns. No obstant això, Palme intenta acostar Suècia al centre d'Europa i és el que construeix l'Estat de Benestar. A les societats nòrdiques els devem l'interès per una societat més igualitària i per establir les bases de la socialdemocràcia.

Però què és el que està passant avui dia? Avui dia, hi ha revoltes ciutadanes al cor dels països originaris de l'estat de benestar. La globalització ha trencat les regles del joc. Les polítiques socialdemòcrates s'han vist sacsejades, però s'ha descobert que la globalització que fins al moment la havíem donada com un fet, en realitat, és un fet ideològic.

El que ha passat és que s'ha fallat en la integració de les persones que viuen en la nostra societat, ja que les actuals retallades afecten de manera desigual en aquestes persones. El problema no és si estem d'acord en retallar o no, sinó sobre què estem retallant.

D'altra banda, el descrèdit de la política europea és un fet que està lligat a la globalització. Els estats, abans, tenien poder per regular. Ara estan fora de control. Per tant, s'ha de domar a la globalització per no espatllar el sistema democràtic.

L'esperança ha d'anar lligada al poder de canviar les coses. En el cas dels 'indignats', aquests demanen que el sistema faci una reforma. No obstant, si és fos una mica més 'radical' entorn al poder, la gent prendria el poder per canviar ells les coses i no esperar a que ho fes el sistema.

Per últim, com es podria sortir d'aquesta crisi? Sens dubte, fent més Europa, amb una Europa més federal i amb una Europa que recuperi la seva capacitat de regular (regular vol dir poder posar fre a les exagerades actuacions que es fan en nom del lliure mercat) per recuperar o salvar el que ha sigut la millor època de la història.

Raimon Obiols

L'atemptat de juliol de 2011 a Noruega va suposar una senyal d'alarma. En primer lloc, comença alertant que tota ideologia té extrems. No obstant, quines són les característiques noves que han sorgit arran de tot el que està succeint en els darrers temps?

Obiols presenta 5 factors per explicar que és el que està passant:

En primer lloc, la desfiguració de la realitat. Aquesta és la característica típica de l'extremisme ideològic. És l'abandonament del que està succeint realment apel·lant a factors emocional.

Dos dels fets que caracteritzen el món actual són el fenomen de la globalització i el fenomen de les migracions. La desfiguració d'aquesta realitat es fa mitjançant l'elaboració de fantasmes com a resposta de la por que té la gent amb els problemes que són associats en aquests dos fenòmens. Aquests donen un marc per la crida del xoc de civilitzacions o d'ètnies que pretén legitimar que la globalització i les fortes migracions portaren al món a un desastre.

El segon factor és l'enorme virulència de les crisis que estem vivint. No només és una crisi econòmica, sinó també social.

El tercer factor és la ineficiència de les respostes que impulsa el sorgiment de posicions extremistes de les diferents matrius ideològiques, tant de dretes com d'esquerres.

El quart factor és el qüestionament d'Europa. Les enquestes mostren en canvi dramàtic: mentre a Catalunya i a Espanya fa anys la majoria de la població era favorable a més integració europea, avui dia hi ha una gran part de la ciutadania que és crítica amb Europa.

Per últim, el cinquè factor és el declivi i la creixent desafecció sobre el conjunt de les institucions i dels partits polítics .

Quan parlem d'extremisme ideològic podem prestar atenció un moment en el populisme emergent que ha tingut un espectacular èxit a les eleccions italianes. La mort dels partits i la democràcia instantània es basa en un nou paradigma que tan sols és un nou radicalisme basat en la xarxa, que suposa la desaparició de la democràcia parlamentària i dels partits polítics.

Quan se sumen la desconfiança, la corrupció i efectes socials dramàtics es donen incentius a l'emergència de l'extremisme ideològic.

Les amenaces podrien venir de la utopia d'aconseguir la democràcia directa i d'eliminar la deliberació que és pròpia de la nostra democràcia. La democràcia instantània no pot dur a més democràcia sinó a una dictadura.

Xavier Casals

Estructura la seva presentació en tres punts.

1. La nova dreta populista a Europa missatgera del futur?
2. Espanya: Un nou mapa polític entre Itàlia i Grècia.
3. Catalunya, laboratori populista a Espanya.

1. La nova dreta populista a Europa missatgera del futur?

Quines són les característiques d'aquests nous partits a Europa?

La primera característica ressenyable seria que els partits populistes europeus s'afanyen i tendeixen a abandonar el terme partit per definir-se, en general, amb termes com "lliga", "interès" o "demòcrates".

En segon lloc, l'elevat percentatge de vot degut a que canalitzen un neguit ampli de la societat, fet que demostra que no tots els seus votants són d'extrema dreta.

Com han sorgit? Als anys setanta es va donar la primera irrupció de la dreta populista a Dinamarca i a Noruega. Eren partits de protesta fiscal que es queixaven dels elevats impostos d'aquests països i defensaven que les prestacions socials fossin només per als autòctons. Finalment varen entrar al parlament l'any 1973 i 1974 i aquest populisme fiscal va anar evolucionant cap a un chauvinisme fiscal.

El 1984 irromp el Front Nacional a França, que instal·la la immigració i la inseguretat a l'agenda política. A més, s'oposa al poder supraestatal, al moviment d'immigrants i, al final, l'extrema dreta dels anys 80 es presenta com a un moviment antiglobalització.

La tercera mutació de l'extrema dreta va sorgir l'11 de Setembre de 2001 que va introduir la islamofòbia.

L'extrema dreta ha tingut la capacitat de reconvertir-se i, en els darrers anys, ha desenvolupat un canvi d'imatge com pugui ésser la feminització dels lideratges o el pes de les minories.

Gràcies a la seva modernització, l'extremisme té un vot transversal (important vot al món urbà i la joventut poc formada està sobrerrepresentada).

Prenent de nou el tema de la islamofòbia, si bé els partits d'extrema dreta eren originàriament antisemites, avui dia contacten amb la comunitat jueva degut a la màxima de "els enemics dels meus enemics són els meus amics".

Algunes de les característiques dels partits d'extrema dreta a Europa serien les següents:

1. Recullen i aglutinen un malestar transversal general de la societat.
2. L'extrema dreta no és feixista, si no plebiscitària. L'establishment ha segregat el poder de decidir dels ciutadans per lo que aquests partits són partidaris de la democràcia plebiscitària (aquest tipus de democràcia no necessàriament inclou sinó que pot excloure, no és garantia de la no exclusió).

3. Tenen un suport divers.
4. És caracteritzen per la política de l'espectacle, de la imatge, de la comunicació.
5. Els líders populistes s'intenten diferenciar de la resta.
6. Internet ha afavorit l'emergència d'aquests partits.

Dues consideracions finals per acabar amb aquest primer apartat:

- a) El populisme no crea una crisi a la democràcia sinó que és quan la democràcia està en crisi que sorgeix el populisme (popularment podríem dir que s'obre un espai d'oportunitat).
- b) El populisme no té perquè ser dolent per si; pot canalitzar un sentiment popular per als que no se senten representats)

Una primera conclusió que podem extreure és que a Europa fan irrupció partits d'extrema esquerra i d'extrema dreta perquè hi ha una oligarquia política que no representa a la societat

2. Espanya: Un nou mapa polític entre Itàlia i Grècia

El sistema polític espanyol està vivint una fi de cicle del bipartidisme que ha dominat l'esfera política des de la transició. Almenys és el que mostren les dades. A les eleccions de 2011, els dos partits clàssics recolliren el 73% dels vots, no obstant, si les eleccions se celebrassin avui només aconseguirien el 42-43% dels vots. Per tant, tindríem un mapa polític molt més ampli ja que els partits petits (IU i UPyD) es farien grans.

Cas de Grècia

Han sorgit nous eixos que regeixen la política del país:

- Partits pro rescat o anti-rescat.
- Partits de dreta (pro rescat) o d'esquerra (anti rescat).
- Partits nous o vells.

(En el cas d'Espanya tenim dos partits d'extrema dreta: Plataforma per Catalunya (PxC) i Espanya 2000).

Cas d'Itàlia

A les eleccions anteriors italianes va irrompre Beppe Grillo. No obstant, aquest fet no és nou a Itàlia. En aquest país hi ha una tradició política del vot antipolític al·legant a l'home corrent, a l'home qualsevol.

A Espanya, el mapa polític està molt obert, ja que es pot fragmentar cap a una dreta mesocràtica, cap a una anti-política o cap a una esquerra.

3.Catalunya, laboratori populista a Espanya

El canvi polític amb l'aparició de noves forces populistes a Espanya va començar a Catalunya a l'any 2003 amb la irrupció de la CUP i de PxC, va continuar a l'any 2006 amb Ciutadans i al 2009 amb Solidaritat per la Independència.

PxC: És un partit de dreta populista, islamòfob, antielitista i amb preferència pels nacionals (segons el partit, els vells partits afavoreixen l'estranger).

CUP: Partit populista d'esquerra.

Ciutadans: populisme espanyolista.

Solidaritat per la Independència: populisme independentista.

Quins són els trets similars entre aquests partits?

1. Les denominacions són transversals
2. Apelen als valors i a la mobilització popular contra els de dalt
3. Trenquen amb els partits clàssics
4. Són anti establishment
5. Expressen la seva protesta contra la política institucional
6. Estan freqüentment als mitjans de comunicació.
7. El lideratge és molt important per establir una connexió directa entre el líder i el seus votants.
8. La xarxa és bàsica per aquesta emergència de partits populistes.
9. Demanen i apelen a una democràcia plebiscitària.

Catalunya és el primer lloc de l'estat on els partits populistes estan agafant més arrel. No es presenten com a partits sinó com a expressions socials.

A la política espanyola ja ha començat a canviar i han aparegut partits com UPy D que també és un partit transversal i que apel·la als valors.

Jaume Funes

Quant es parla d'extremisme, a què ens estem referint? D'extremisme o de radicalisme, de desesperació o de passotisme.

Quan l'anàlisi i les respostes són part del problema, pot emergir l'extremisme ideològic, a través de la confusió interessada de les paraules.

L'educació en temps de crisi és molt important per fer front a l'extremisme ideològic.

Advertiments

1. No es tracta de prevenir res sinó d'humanitzar des de la infantesa.
2. Una ideologia, diverses ideologies o cap?
3. Aglomerament ideològic dinàmic, components ideològics dinàmics.
4. Educar, amb quina pretensió? L'educació està al servei per crear productors per tenir èxit en el món professional o per educar?
5. Suprimir l'educació per la ciutadania o implantar l'emprenedoria?
6. Polítiques de joventut en una societat gerontocràtica? Qui farà polítiques per a la joventut si la piràmide poblacional s'ha invertit?

Hem de partir d'educar per una radicalitat democràtica i per un inconformisme vital.

La xarxa (en contra del que han dit alguns ponents) és un espai de deliberació, de participació i de discussió. Actualment en el parlament no hi ha deliberació, això no significa que no es pugui deliberar en el parlament, sinó que a la pràctica no es dona.

Sis verbs per fer una proposta

Viure: Quan hi ha crisis es sobreviu no és viu. A la nostra societat de consum, la capacitat de consum forma part de la essència dels ciutadans, per tant, hem d'explicar perquè hi ha injustícies. Que hem de fer? Hem de donar arguments a la gent per resignar-se? Però com es pot esser conformista davant l'opulència?

Ser: Cap de nosaltres té una sola identitat (pobre d'aquell que la seva vida giri només amb una sola identitat). Els discursos sobre la identitat es basen en que aquesta identitat té una arrel i es defineix la contraposició "uns" i "altres". Aquesta contraposició porta als extremismes. Per exemple, els d'aquí i els de fora però com es pot definir ser d'aquí o de fora; això es la llavor, el caldo de cultiu per a qualsevol extremisme. Hem de respectar els diferents? El discurs diu que no i promou una societat uniforme, a pesar de que, la normalitat per definició passa per la diversitat.

Pertànyer: Compartir formes de vida (*en aquest punt passa ràpid perquè no hi ha temps*).

Pensar: La millor prevenció dels moviments extremistes és ensenyar a pensar (dubtar, pensar en si mateix, gestionar els malestars i els canvis en una societat de la informació). L'educació suposa evitar les simplificacions socials, polítiques o religioses i a renunciar a la difusió d'idees i simbologies que faciliten la confrontació.

Educar suposa estructurar les idees i els mecanismes que ens permeten comprendre el món. A l'escola no hi ha conciliació possible si hi ha lloc per a la religió ja que l'escola ha d'esser per el pensament crític.

Canviar: Si hem renunciat a fer una revolució almenys hem de poder canviar alguna part de la realitat

El discurs legitimador d'aquells que intenten racionalitzar unes determinades relacions de dominació i d'asimetria sempre intentaran deslegitimar, menysprear i desqualificar aquells discursos que pretenen contrarestar-los.

Maria del Mar Griera

Exceptuant el catolicisme, els testimonis de Jehovà, els mormons i poques entitats religioses més que tenen una organització vertical, la gran majoria d'entitats religioses són organitzacions horitzontals.

Els científics socials, entre ells, Peter Berger, havien pensat que la modernitat portaria a la secularització. Això al final no s'ha donat, la modernitat ha portat al pluralisme religiós.

La manera en com es viu la creença religiosa ha anat canviant, abans, a la època dels nostres avis, la creença religiosa es donava per descomptat (es creia en una religió perquè sí).

No obstant, avui dia, davant d'una situació de pluralisme religiós ens adonem que la nostra identitat religiosa és escollida (no creiem perquè sí). Hem canviat la nostra posició sobre com professem la nostra creença.

A partir dels anys vuitanta és quan va emergir l'efervescència religiós que ha portat al pluralisme religiós.

Que ha passat a Catalunya?

La secularització i la diversitat religiosa a Catalunya

Catalunya té una taxa de secularització de les més altes de Europa. Això, vol dir que la religió perd pes? Si ens referim a la tradició catòlica podem dir que sí, no obstant, hi ha hagut un creixement de les minories religioses. En el cas de l'islam ha tingut un creixement gradual.

Quines són les característiques del mapa religiós a Catalunya?

En primer lloc, les minories religioses no són conseqüència només de les fortes migracions dels darrers anys (a pesar del fet que han crescut en major mesura per aquest fenomen en els darrers 20 anys).

D'altra banda, hi ha una precarietat absoluta entorn aquestes minories religioses. Les seves activitats es duen a terme en locals petits, en ocasions, sense ventilació, per tant, hi ha una presència religiosa poc dignificada a Catalunya (a diferència d'altres països europeus).

Una tercera característica seria que el lloc de culte s'ha establert com un "refugi" cultural. (aquesta característica es pròpia de Catalunya perquè encara tenim la primera generació d'immigrants, quan esdevinguí la segona generació com ha passat a altres països, aquesta característica pot desaparèixer).

Com ha canviat la vivència religiosa?

Avui en dia té una gran importància la imatge, l'emoció, la vivència emocional en com es viu la religió. Aquesta és una de les grans transformacions en la manera en què s'entén com s'ha de viure la religió en el segle XXI.

Una última característica és que l'extremisme religiós es molt actiu, ha deixat enrere l'organització tradicional i clàssica i els moviments religiosos funciona en forma de xarxes i en grups petits (a pesar de moments puntuals i concrets on hi ha trobades a gran escala).

Antón Costas

La probabilitat de que vegem fenòmens d'extremisme ideològic a Europa serà afavorida per tres factors:

1. La lògica econòmica capitalista entri en col·lisió amb la democràcia. (En els últims seixanta anys, el capitalisme i la democràcia han conviscut).
2. La lògica actual amb la que funciona l'euro.
3. Les polítiques que, convencionalment, les anomenem d'austeritat.

Primer de tot, dir que els moviments actuals (els d'ara) no són moviments antisistema sinó que reclamen més democràcia (això és diferent als moviments socials de les tres primeres dècades del segle XX)

Quan parlem d'extremisme ideològic, a què ens estem referint?

La forma més convencional de definir l'extremisme és purament geogràfic; és a dir, si jo considero que em situo en el centre polític i social, tota la resta que són contraris a mi són considerats extremistes.

Una primera conclusió que es pot extreure és que aquesta definició no ens val.

El concepte d'extremisme ideològic no té fonaments ideològics forts (el radicalisme si els té).

En el cas dels indignats, què són, extremistes o radicals?

Hem de fer un esforç per cercar fonaments filosòfics a l'extremisme ideològic si volem trobar un element heurístic.

Amb aquest pretext, Costas proposa utilitzar dues dimensions per donar fonaments filosòfics:

1. Relacionat amb la democràcia. És a dir, són polítiques o posicions ideològiques que qüestionen els 4-5 fonaments bàsics de la democràcia (en general les democràcies estan associades a l'economia de mercat).
2. Quina concepció de la naturalesa humana tenen aquells que defensen una determinada corrent de pensament.

Per tant, tenim dos eixos: la democràcia i la concepció humana.

Costas pretén demostrar que darrere la crisi hi ha corrents d'extremisme ideològic que formen part del nucli del status quo (del establishment).

La crisi financera de 2008 va esser provocada per enfocaments d'extremisme ideològic previs. Existeix una causalitat bidireccional: la crisi ha portat a l'extremisme i, a la vegada, l'extremisme previ ha portat a la crisi.

La creença dominant que els mercats desregulats funcionen eficientment i que afavoreixen el major benestar social és una manifestació d'extremisme ideològic en el camp de l'economia.

L'austeritat és un altre exemple de com una orientació ideològica extrema s'ha convertit en el nucli de tota la política econòmica des de el 2008.

La versió més popular de l'austeritat s'il·lustra amb les següents premisses:

No es pot gastar més del que es té.

No es pot resoldre un problema d'excés de deute generant més deute.

Aquests són uns mals principis per resoldre la crisi econòmica, són males polítiques per gestionar la recessió.

Costa compara l'economia amb un avió. Aquest gran avió (o economia) té dos grans motors (en realitat en té tres) que són el consum i la inversió privada (el principal) i el sector públic.

Si succeeix alguna cosa en l'economia que impedeix la inversió i el consum privat, l'economia perd potència i s'ha d'activar el segon motor, que és el sector públic.

L'any 2008, quan l'economia s'estava desplomant, el G20 es va adonar que havia de dur a terme una política monetària expansiva i una política fiscal de despesa pública.

No obstant, quan aquestes mesures van donar els seus primers resultats positius van aturar la despesa pública sense comprovar que el primer motor (el consum i la inversió privada) s'havia restablert. L'austeritat ha apagat el motor auxiliar a pesar de que el motor principal de l'economia continua sense funcionar.

La idea d'austeritat ha impregnat el pensament polític, econòmic i social. L'austeritat ha estat un fracàs per a l'economia europea.

La crisi guarda molta relació amb polítiques i teories que són manifestacions d'extremisme ideològic.

Un fet clar d'aquest fracàs és que l'austeritat ha portat a una conflictivitat social molt elevada (només fa caure l'economia). El desordre i la inestabilitat social augmenta quan baixa el creixement econòmic (això és una evidència empírica).

Aquesta inestabilitat social aguditzada per la crisi econòmica és el marc per el sorgiment d'extremisme ideològic i el populisme polític.

Quin és el nexa d'aquesta associació? Com polítiques i tendències d'extremisme ideològic arriben o generen aquest tipus de desordre social?

Costas considera que és a través de la desigualtat social.

Per quin motiu aquest tipus de polítiques extremes hem poden dur a fenòmens polítics populistes que afecten a la democràcia?

A llarg termini, si en una societat apareix una tendència cap a la desigualtat, aquesta societat es veurà abocada a fenòmens d'extremisme ideològic i de populisme polític. La desigualtat té un efecte dissolvent de la cohesió.

Quin pronòstic podem fer sobre aquests últims anys i els que venen?

El creixement de la desigualtat en els últims trenta anys ha estat espectacular. La bombolla del crèdit va actuar com un segon salari que va amagar que el primer salari es reduïa dràsticament.

Hi ha un pronòstic negatiu entorn a la desigualtat per dos motius generals:

1. El capitalisme financer i corporatiu entra en col·lisió amb la democràcia.
2. L'euro no pot funcionar com una moneda única d'una Unió Política i Monetària si no té un veritable Banc Central que faci les funcions pròpies d'un banc central, que són les d'actuar com a prestador últim de la economia. El BC ha d'estar disposat a prestar tot el que faci falta per restablir la salut econòmica: aquest és el veritable paper d'un BC en un crisi excepcional (això ho vàrem aprendre en els anys trenta). I és el que està fent la Reserva Federal, el Banc d'Anglaterra, el Banc Central Japonés i el Banc Central Suec. No obstant, el BCE en els seus estatus té prohibit fer aquesta funció. Si això no es canvia, la crisi s'allargarà i la desigualtat continuarà creixent.

Pronòstic que presenta Costas: Si alguna cosa no canvia estem avocats a fenòmens d'extremisme ideològic.

Alicia Rodríguez

El racisme és un argument utilitzat per justificar algunes polítiques públiques. El racisme és el discurs de l'odi.

Hi ha un argument que és fals que és el següent: l'ésser humà es racista per naturalesa. El mecanisme que se segueix és que la por a allò diferent, al final, porta a l'odi.

Aquest argument, ha dit Rodríguez, és fals, ja que si dóna legitimació a una política pública és una construcció.

El racisme s'ha anat transformant al llarg del temps. Canvi d'un racisme religiós cap a un racisme racial. Després de la Segona Guerra Mundial s'ha passat a un racisme cultural que té durada fins avui dia.

Tres són les línies estratègiques de SOS Racisme:

- a) Denúncia pública i incidència política (per exemple, a través de preguntes parlamentàries entre altres instruments polítics). Aquesta estratègia té l'arrel en què, a través de polítiques de reforma, hi ha un plantejament ideològic xenòfob. A més, aquests discursos s'estan estenent a diferents partits polítics.
- b) Elaborar un discurs antiracista a través de la informació i generar espais de reflexió que donin peu a construir aquest discurs.
- c) L'atenció a les persones que han estat víctimes de xenofòbia (SOS Racisme ha atès a 6.600 persones).

SOS Racisme intenta ser un lloc de referència per aquesta última qüestió. És important la concepció de víctima del racisme (se li ha vulnerat un dret fonamental). S'ha de sensibilitzar en aquest àmbit: a aquesta víctima se l'ha de protegir com a qualsevol altra víctima, se li ha de donar visibilitat.

Les víctimes de racisme han viscut un cúmul de fets (no ha estat un acte de discriminació aïllat). Aquest fet genera un perfil diferent de víctima que les pot distingir d'altres víctimes. A més, el component migratori agreuja la discriminació (la seva vulnerabilitat).

Les víctimes de racisme viuen en un context vital problemàtic en diferents àmbits (l'administratiu, el social, el professional i l'econòmic).

Per tant, fa plantejar l'atenció integral de les víctimes en diferents vessants. Però això no ho podem fer sols i hem de treballar en xarxa.

Tipologia de casos que tracta SOS Racisme. Tres tipus de situacions:

1. Entre particulars. Són els que és donen a l'àmbit laboral o entre veïns o en els espais públics (30% dels casos).
2. Intervencions que es fan per membres d'autoritats públiques i cossos de seguretat pública.
3. Discriminació pel que fa a drets socials (exemple: temes d'accés a la sanitat).

La xenofòbia és un perill latent a totes les societats. Totes les societats modernes europees estan exposades a qualsevol efecte xenòfob que afecti a la cohesió social. Hi ha un temor que hi hagi aquestes explosions socials.

A Catalunya el 18% de la població és immigrant (aquest percentatge és referent a tercers països, fora de la Unió Europea).

Hi ha diferents mites entorn a la immigració que són falsos i que es poden desmuntar fàcilment, tan sols, mirant les dades.

Un dels suposats mites o rumors és que els immigrants delinqueixen més que la població autòctona. No obstant, l'índex de delinqüència de la població immigrant que està regularitzada és un terç de l'índex dels autòctons.

Altres rumors són que els immigrants són incívics (fals, els autòctons presenten taxes més elevades per multes de desordre civil) o col·lapsen el sistema sanitari (només el 7,7% de les intervencions quirúrgiques es varen realitzar a immigrants).

D'altra banda, el padró ha de servir per reflectir els habitants que viuen a un municipi. Però, per què encara hi ha municipis que entorpeixen la publicació del seu padró?

Governos de diferents colors polítics han negat al Síndic de Greuges el padró municipal a través del subterfugi., això és una forma absurda de manipulació.

Hi ha brots de xenofòbia, es pot donar xenofòbia institucional per raons de raça i pertinença a grups diferents (un exemple d'aquesta xenofòbia institucional seria que, avui dia, a un immigrant se'l pot citar per al registre civil per el any 2017).

L'extremisme ideològic ha anat banalitzant temes molt seriosos de base social com pugui ser denominar "nazis" als que promouen la consulta catalana o als que lluiten contra el desnonaments.

Catalunya sempre ha estat una terra de pas. El Síndic diu que tenim un model exemplar de convivència educativa (immersió lingüística).

Catalunya és la societat que més ha consolidat el pluralisme i la convivència.

Miquel Iceta

L'atemptat d'Oslo el 2011 és l'evidència de l'existència d'extremisme ideològic a les nostres societats. L'extremisme actua amb odi, ràbia i practica l'exclusió.

Quan parlem d'extremisme estem parlant d'un càncer polític, social i econòmic molt seriós. La crisi no és la raó de la xenofòbia, però la crisi sí que ha accentuat aquest fenomen.

La veritat és que la xenofòbia és un problema que existeix i que no ha estat resolt.

Els rumors legitimen moviments extremistes, però ens falten dades, dades que ens ajudaran a desmuntar aquests rumors.

La lluita contra la crisi pot frenar el discurs populista d'aquests partits. Són els partits democràtics els que han de demostrar que hi ha una alternativa a l'austeritat i que hi ha diferències entre l'esquerra i la dreta.